

рито чело сочеше самоувереност, смекчена от голямата, сочна, добре изрязана уста. Един рожден белег, едва забележима гънка в левия ъгъл, удължаваше линията на устните и от него в едната страна на лицето имаше нещо съвършено детско.

Тя минаваше така сред навалищата, досущ прилична на девойка, с самочувствие повишено от погледите, които я сподиряха, дяволито усмихната в себе си. Дори една вечер ѝ се поиска да се пошегува. Беше се загледала в някаква витрина, когато усети зад гърба си чуждо присъствие и една елегантно-игрива закачка прозвуча до ушите ѝ. Тя се обърна, погледна направо човека зад себе си. Той беше добре облечен, с приятно, умно лице и не приличаше на обикновените мъже от улицата.

— Не, господине — поклати глава с усмивка тя. — Не. Не си струва трудът... Запазен лов...

Мъжът също се усмихна, поклони се леко и веднага отвърна на удара:

— Но, draga госпожо, контрабандистите. - .

Ала тя се бе обърнала вече и отмина, развеселена, без да се интересува по-нататък.